

INFO

V neděli 19. června
neбудe večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.

V neděli 26. června
Slavnost Těla a krve Páně.

Slavnostní mše svatá
s průvodem na náměstí Míru
v 9.00 hod. v kostele
sv. Petra a Pavla v Mělníku.
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.
Ostatní mše nebudou.

Ve středu 29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla.
Poutní mši sv. spojenou
s udělováním svátosti
bířmování v 18.00 slouží
Otec Biskup Jan Baxant.

KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE
PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2011

05.06. - neděle v 15.00

05.07. - úterý v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

14.08. - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)

18.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

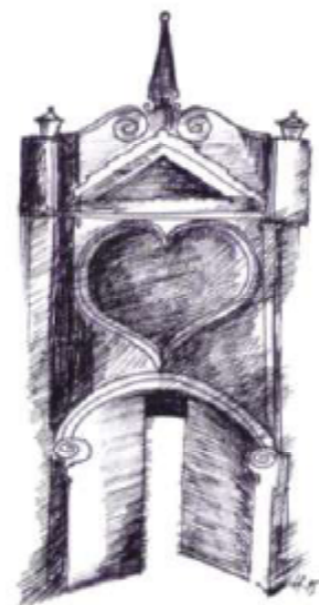
Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST - PROBOŠTSTVÍ MĚLNÍK
MĚLNICKÝ OSVĚTOVÝ A OKRAŠLOVACÍ SPOLEK, O. S.

SE VÁS DOVOLUJÍ POZVAT

V NEDĚLI 19. ČERVNA 2011

NA

SVATOTROJICKOU POUŤ

PROGRAM

12:30 ODCHOD OD KOSTELA SV. PETRA A PAVLA

13:00 KŘÍŽOVATKA ULIC CHLOUMECKÉ A DOBROVSKÉHO

13:15 ZASTAVENÍ U SOCHY SV. JANA NEPOMUCKÉHO

14:00 MĚŠE SVATÁ V KOSTELE NEJSVĚTĚŠÍ TROJICE NA MĚLNÍKU - CHLOUMKU

PROCESÍ VEDE A MĚŠE CELEBRUJE P. JAN JUCHA MS

15:00 JARMARK TRADIČNÍCH ŘEMESEL

UKÁZKY ŘEMESEL: KOŠÍKÁŘ PETR KRÁL, PERNÍKÁRKA RADKA KOLÁČNÁ;

OBRAZKY MICHALA LAUDY, VÝTVARNÉ DROBNOSTI (SYLVA ŠPORKOVÁ),

TEKSTILNÍ VÝROBKY, ...

V PRŮBĚHU JARMARKU VYSTOUPÍ

OS JAROŠÁČEK PŘI ZUŠ MĚLNÍK

OS JAROŠOVCI

17:00 HOSINEC U ČESKÉ KORUNY V ULICI CHLOUMECKÉ:

DIVADLO DRÁK: ČERNOŠSKÁ POHÁDKA

POŘADATELÉ DĚKUJÍ ZA OCHOTU PODÍLET SE NA NÁVRATU K MÍSTNÍM TRADIČNÍM
VŠEM UVEDENÝM V PROGRAMU A POHŘEBNÍ SLUŽBĚ BENDA.

DÁLĚ DĚKUJEME ZA PODPORU SVATOTROJICKÉ POUŤI - POUŤI KOLÁČOVÝ PĚKAŘSTVÍ U NOVÁKŮ.
SVATOTROJICKÁ POUŤ 2011 BYLA PODPORĚNA GRANTEM MĚSTA MĚLNÍKA.

ZMĚNA PROGRAMU V ZÁVISLOSTI NA POČASÍ MOŽNÁ

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Přítomnost Boží v eucharistii

Mluvílo se o eucharistii. Jeden z účastníků položil tuto otázku: „Bůh je přece všude. Proč by měl být zvláštním způsobem přítomen v hostii, v posvěceném chlebě. To by znamenalo, že jinde už není přítomen, nebo alespoň ne tak jako v eucharistii. Omezili bychom Boží přítomnost jen na některá místa, a to není správné.“ Jak se tedy máme postavit k problému Boží přítomnosti v eucharistii? Nemůžeme jej zodpovědět dřív, než si nějak alespoň ujasníme otázku jinou: Co rozumíme slovy, že je Bůh vůbec někde přítomen?

V katechismu se učíme, že je Bůh všude. Boží moc se projevuje ve všem, co existuje, proto je Bůh všude. Sv. Pavel cituje na Areopagu Atéňanům slova jejich básníka Arata o Bohu: V něm žijeme, hýbáme se a jsme (Sk 17,28).

Bůh skutečně bydlí na prvním místě v lidech. „Cožpak nevíte, že jste Boží chrám?“, píše sv. Pavel Korinťanům (1 Kor 3,16), „že Duch Boží přebývá ve vás?“. Nepíše však ta slova apoštol všem lidem bez rozdílu, ale věřícím, kteří byli pokřtěni a přijali Boží slovo. Duch sv. je přítomen v nás, působí v našich skutcích.

Katolík věří tomu, co se kněz modlí při mši: „Toto je mé tělo..., to je má krev“. Nepotřebuje tedy další důkazy k tomu, aby vyznal, že je eucharistie Kristem a tedy, Bůh přítomen způsobem docela zvláštním, jedinečným. Nedává přednost „věci“ před člověkem, ale setkává se tu s člověkem - Bohem.

Nemůže se oddělovat skutky od člověka, který je dělá, jejich nezávislé hodnocení. Tam, kde jde o Kristovo dílo spásy světa, je toto „oddělování“ přímo rouháním. Svátosti nejsou „věci“, svátosti jsou činnost Krista samého, která proniká do našeho života skrze osobní styk s Bohočlověkem. Tento styk se uskutečňuje prostřednictvím symbolů a ty nám pomáhají překlenout vzdálenosti časové a prostorové. I u našich oltářů mluví Kristus docela blízko: „Vezměte a jezte, toto je mé tělo!“ Je to tedy místo setkání, privilegované místo Boží přítomnosti ve světě.

Není to ovšem místo jediné. Je pravda i to, že se s Kristem máme setkávat v každém bližním, při čtení Písma, v každém dobrém skutku, v bohoslužbě i v práci. Rozdíl mezi přítomností Boží, která je v denním životě a přítomností Boží svátostnou, se má dokonce stále umenšovat. Neděje se to snad tím, že by svátosti postupně ztrácely na ceně. Má se stát pravý opak. Posvěcení člověka a celého světa má dorůst do plnosti Kristovy, do plnosti svátostné. V líčení nebeského Jerusalema, jak je čteme v Apokalypse, nás překvapí malá poznámka: „Chrámů jsem tam neviděl“ (Zj 21,22). V dokončeném vývoji posvěcení světa už není privilegovaných míst setkání s Bohem. Kristus bude pak opravdu všude a ve všem.

Pedagogický výklad tajemství Trojice

Tajemství Nejsvětější Trojice se často vykládá tak, že se nejprve řekne, že je Bůh v Trojici jediný (nebo jeden Bůh ve třech osobách) a potom se toto těžko pochopitelné, „nastolené” tajemství s větším nebo menším úspěchem vykládá. Posлуchač je třeba nakonec nějak zdolán, takže je ochoten říci, že už věc chápe, ale ve skutečnosti často nechápe téměř nic.

Dějiny spásy ovšem postupovaly jiným způsobem. Bůh začal mluvit k člověku, dával se mu poznat, ale nezačal hned tím, že by mu řekl vrchol svého tajemství. Lidé poznali nejdřív jediného věrného a mocného Boha - Jahve, Boha neuvěřitelně blízkého a přitom nemanipulovatelného. Teprve po dlouhé době poznali vzkříšení Ježíše jako člověka a postupně během jeho života, smrti a vzkříšení se jim otvíralo tajemství Ježíšova života: Jeho úžasná jednota s Otcem a tajemství jeho původu - Ježíšův původ v Bohu. Když poznali vzkříšení Ježíše a tedy nadlidskou kvalitu Ježíšova vztahu s Otcem, zakusili sami na sobě moc a sílu toho, kdo od Otce i Syna vychází, moc a sílu Ducha, a teprve po prožití těchto zážitků (prakticky po sepsání Nového zákona) se ve sporech s bludnými učenými vyjasňuje víra v Nejsvětější Trojici tak, jak my jsme ji zvyklí znát.

Tento „pedagogický proces” je velmi důležitý, v dějinách se osvědčil, a tak by měl být i při zrodu víry jednotlivci nějak respektován. Dnešní svátek je něco jako oslava vrcholu poznání - oslava toho, k jakému pochopení tajemství nás Bůh dovedl, v neposlední řadě by mohl být i oslavou toho, že jsme k životu s Bohem a tedy i k poznání jeho tajemství pozváni a že nám v dějinách křesťanství Bůh vyjasňováním omylů ponenáhlu „vytyčoval” cestu ke správnému setkání s tímto tajemstvím. Protože všechna věroučná tvrzení o Trojici toto tajemství nemají schopnost vystihnout a popsat (jde o nekonečného Boha!), ale mají schopnost nás odvádět od bludných cest na takovou cestu, která vede k cíli.

P. Aleš Opatrný

Trinitární vyznání

Při bližším pohledu totiž vyznání Trojice není nic jiného než svědomité, i když zajímavé, jiné vyjádření věty z I. listu apoštola Jana: „Bůh je láska” (*1 J 4,8.16*). Tím je řečeno: Bůh není monomanický osamělý Bůh; je naopak sám v sobě dialogem, sám v sobě děním sebesdělující lásky; je sám v sobě společenstvím. Jestliže však to nejvyšší, všechno obsahující a všechno určující, jemuž říkáme Bůh, je láska, pak je veškerá skutečnost určována láskou a zaměřena k lásce, pak je smyslem vši skutečnosti láska.

Tato teze má velké důsledky pro naše křesťanské chápání skutečnosti. Trinitární jednota-communio se ukazuje jako model křesťanského chápání skutečnosti. Nauka o Trojici totiž znamená průlom do chápání skutečnosti, které bylo určováno primátem substance existující v sobě a pro sebe, směrem k chápání skutečnosti pod primátem osoby a vztahu. Podle křesťanského chápání není poslední skutečností sama v sobě jsoucí substance, ale osoba, kterou lze plně myslet jen v nezištné vztažnosti dávání a přijímání. Mohli bychom také říci, že smyslem bytí je v křesťanském pohledu láska.

Z toho vyplývá základní model křesťanské spirituality, nezištná služba. Z církevního učení o Trojici totiž vyplývá zcela jiná představa jednoty. Není to strnulá, monolitická, uniformní a tyranská jednota, která vylučuje nebo potlačuje či pohlcuje každou odlišnost. Taková jednota by byla chudobou. Boží jednota je plnost, ba překypující plnost nesobeckého dávání a darování, vylévání sebe v lásce, jednota, která nevylučuje, nýbrž zahrnuje živoucí vzájemnost s druhými a pro druhé. Inspiruje řád, v němž jednota vyniká tím, že všichni dávají podíl na vlastním a činí jej společným.

Krátce: trinitární vyznání vykládá smysl bytí jako lásku Víra v trojjediného Boha proto působí v činné lásce.

Walter Kasper: O víře

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEZABIJEŠ

Proč se musí respektovat lidský život?

Protože je posvátný. Od počátku zahrnuje stvořitelské působení Boha a stále zůstává ve zvláštním vztahu ke Stvořiteli, svému jedinému cíli. Nikomu tedy není dovoleno přímo zničit nevinnou lidskou bytost - odporuje to důstojnosti osoby a svatosti Stvořitele.

Proč oprávněná obrana osob a společnosti není v rozporu s touto normou?

Oprávněná obrana je uskutečněním vůle bránit se a uplatněním práva na život svůj nebo život druhých, ne vůle zabíjet. Oprávněná obrana může být také závažnou povinností pro toho, kdo je odpovědný za život druhých. Obrana však nesmí užít většího násilí, než je nezbytné.

K čemu slouží trest?

Cílem trestu, uloženého právoplatnou veřejnou autoritou, je napravit nepořádek způsobený vinou, hájit veřejný pořádek a bezpečnost osob a přispívat k nápravě viníka.

Jaký trest je možno uložit?

Trest musí být přiměřený závažnosti provinění. Vzhledem k možnostem, které má stát k dispozici k potírání zločinu zneškodněním pachatele, vyskytují se v dnešní době případy absolutní nutnosti trestu smrti „velmi zřídka, pokud vůbec” (Evangelium vitae). Jsou-li nekrvavé prostředky dostačující, úřední moc se omezí na tyto prostředky, protože více se shodují s důstojností lidské osoby a viníka nezbavují s definitivní platností možnosti nápravy.

Co páté přikázání zakazuje?

Páté přikázání zakazuje jako těžce odporující mravnímu zákonu:

- přímé a úmyslné zabití člověka, i spolupráci na něm,

- přímý potrat a také spolupráci na něm, pod trestem exkomunikace - protože lidská bytost musí být respektována a chráněna ve své integritě již od svého početí;

- přímou eutanazii, která je ukončením života osob postižených, nemocných nebo už blízkých smrti, aktivním zákrokem nebo opomenutím povinné pomoci;

-sebevraždou i úmyslnou spolupráci na ní - odpovědnost může být zvětšena, je-li spojena s pohoršením, anebo zmenšena vlivem výjimečných psychických poruch nebo nadměrného strachu.

Jaké léčebné procedury jsou dovoleny v bezprostřední blízkosti smrti?

Léčebné procedury nelze oprávněně přerušit. Je oprávněné užívat utišujících prostředků a zřici se léčení „za každou cenu“, to znamená použití neúměrných lékařských procedur bez rozumné naděje na kladný výsledek.

Proč musí společnost chránit každé embryo?

Nezcizitelné právo každého lidského jedince na život již od okamžiku početí je konstitutivním prvkem občanské společnosti a jejího zákonodárství. Nedá-li stát svou moc do služby práv dětí počatých a ještě nenarozených, jsou ohroženy samy základy právního stáru.

Jak se lze vyhnout pohoršení?

Pohoršení je přiváděním druhých ke konání zla. Lze se mu vyhnout tím, že se respektuje duše i tělo osoby. Jsou-li druzí uváděni do těžkého hříchu, stává se pohoršení těžkým hříchem.

Jakou povinnost máme vůči tělu?

Jsme povinni rozumně pečovat o tělesné zdraví své i druhých, ale zároveň se vyhýbat kultu těla a jakékoli přemíře. Je také třeba vyhýbat se užívání omamných drog a také zneužívání jídla, alkoholických nápojů, tabáku a léků.

Kdy jsou vědecké, lékařské nebo psychologické pokusy na osobách nebo skupinách lidí mravně oprávněné?

Jsou mravně oprávněné, slouží-li celkovému dobru osoby a společnosti a jsou-li prováděny se souhlasem dotýčných osob, dostatečně informovaných, bez nepřiměřených rizik pro jejich život a tělesnou a duševní integritu.

Jsou transplantace a darování orgánů před i po smrti dovolené?

Transplantace orgánů je mravně přípustná, pokud se uskutečňuje se souhlasem dárce a bez nadměrných rizik pro něho. Pro ušlechtilý skutek darování orgánů po smrti musí být plně ověřeno, zda došlo ke skutečné smrti dárce.

Jaké skutky jsou v rozporu s požadavkem respektovat tělesnou integritu lidské osoby?

Jsou to: *únosy osob, braní rukojmí, terorismus, mučení, násilí, přímá sterilizace.* Amputace a poškození těla osoby je morálně přípustné pouze z terapeutických důvodů nezbytně nutných pro tu osobu samu.

Jak je třeba pečovat o umírající?

Umírající mají právo důstojně prožívat poslední okamžiky svého pozemského života, podporování především modlitbou a svátostmi, jež připravují na setkání s živým Bohem.

Jak se má zacházet s těly zesnulých?

S těly zesnulých se má zacházet s úctou a láskou. Jejich kremace je povolena, je-li prováděna bez zpochybňování víry ve vzkříšení těl.

Co Pán požaduje od každého ve věci míru?

Pán žádá pokoj srdce a pranýřuje nemravnost hněvu, který je touhou po pomstě za způsobené zlo. Pranýřuje i nenávist, která vede k tomu, že člověk přeje zlo svému bližnímu. Tyto postoje, jsou-li uvážené a chtěné a týkají-li se závažných věcí, jsou těžkými hříchy proti lásce.

Co vyžaduje mír ve světě?

Vyžaduje spravedlivé rozdělení a ochranu dober osob, svobodnou komunikaci mezi lidmi, respektování důstojnosti osob a národů a trvalé pěstování spravedlnosti a bratrství.

Kdy je mravně oprávněno použít vojenskou moc?

Užití vojenské moci je mravně ospravedlnitelné, jsou-li splněny následující podmínky: *jistota trvalé a těžké škody, jež je působena; neúčinnost jakékoli jiné pokojné alternativy; odůvodněné vyhlídky na úspěch; vyloučení horšího zla s uvážením síly ničivých prostředků.*

Kdo má v případě válečné hrozby přísně vyhodnotit takové podmínky?

Jetověcímoudréhoposouzenívládníchpředstavitelů.

Ti mají také právo uložit občanům povinnost národní obrany, při zachování osobního práva na odmítnutí z důvodů svědomí - v takovém případě je třeba poskytnout lidskému společenství službu jiným způsobem.

Jaké jsou požadavky mravního zákona v případě války?

Mravní zákon platí i v případě války. Vyžaduje lidské zacházení s nebojujícími, s raněnými vojáky a zajatci. Akce vědomě odporující mezinárodnímu právu jsou zločiny, které nemůže omluvit slepá poslušnost. Je třeba odsoudit hromadné ničení a vyhlazování národa nebo národnostní menšiny, neboť jsou to velmi těžké hříchy - je mravní povinností odporovat rozkazům toho, kdo to nařizuje.

Co je třeba udělat, aby se předešlo válce?

Je třeba udělat všechno, co je rozumně možné, aby se jakkoli předešlo válce. Zvláště je třeba vyvarovat se: *hromadění zbraní a obchodování s nimi, pokud nejsou pod náležitou kontrolou veřejné moci; ekonomické a sociální nespravedlnosti; národnostních a náboženských diskriminací; závisti, nedůvěry, pýchy a msty.* Všechno, co se koná k odstranění těchto nepořádků, přispívá k budování míru a předcházení válce.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve.